

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ
внуку П. М. Карвацького –
Артемчику Полторацькому

ЧАРОДІЙНИЙ КАМІНЕЦЬ

ПРОЛОГ

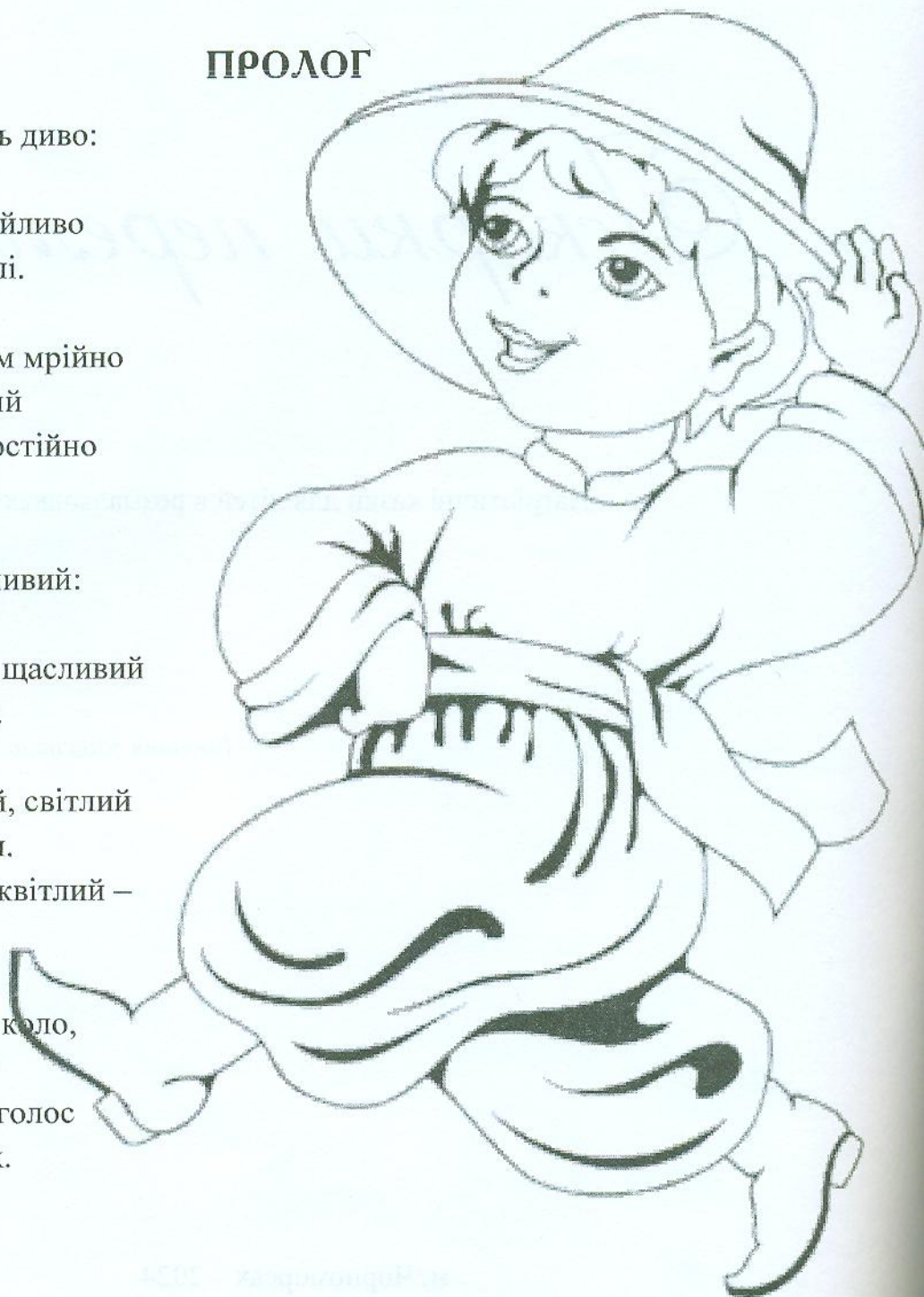
Петрик радий бачить диво:
Чайки сизокрилі
В небі линуть та грайливо
Вальс рокочуть хвилі.

Йде до моря з татком мрійно
В час ранковий ясний
І знаходить скарб постійно
У піску прекрасний.

Нині день був особливий:
Відшукав вагому
Річ коштовну – тож щасливий
Повернувся додому.

Камінець маленький, світлий
В кулачку вмістився.
У кімнаті вмить розквітлий –
Сяйвом заіскрився:

Промінилось дивне коло,
Скалки мерехтіли –
Чарівний покликав голос
В казку діток милих.

ПЕТРИКОВІ ЗОРІ

У блискучим ореолі
Вогником незвичним:
Пломеніє ватра в колі
Світлом феєричним! –

Камінець, мов зірка рання,
Сяє щирим спектром –
Щоб здійснити враз бажання,
Що задумав Петрик:

Хлопчик хоче, щоби тато
Усміхався сину,
Повернувся живим до хати
Із війни та линує
Милий голос, мов дзвіночок,
В сонячній оселі –
Татка бачив знов синочок
І радів веселий,
Що підуть до моря ранком
Камінці збирати:
Стане Петрик разом з татком
На піску складати
Візерунки кольорові –
В кожному узорі
Будуть барви веселкові,
Мов іскринки в морі,
Від зірок, що мерехтінням
Хвилі зігрівають,
Чисті крапельки світінням
Срібним осявають,
Щоб стелилася доріжка
Із небес блакитних –
Гасла в морі, наче сніжка,
В променях досвітніх.
Татко – воїн! Тату треба
Йти на фронт, щоб бити
Ворогів, що казку неба,

